

Η αξία του κόπου (Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 14 Ιουνίου, 2021

Πρέπει να ήταν το έτος 1929, δηλαδή όταν ο Άγιος ήταν σε ηλικία 35 ετών. Ήταν καλοκαίρι, και ξεκίνησε από το Βράνιε με προορισμό το Μοναστήρι του αγίου Προχόρου. Πήγαινε συχνά στο Μοναστήρι αυτό, με το οποίο και είχε ιδιαίτερο σύνδεσμο, γιατί είχε μεγάλη αγάπη στον Άγιο Πρόχορο. Ήταν ήδη καθηγητής Πανεπιστημίου στη Θεολογική Σχολή στο Βελιγράδι.

Ο δρόμος μέχρι το Μοναστήρι ήταν δύσβατος και γι' αυτό αρκετά κουραστικός. Ο Άγιος, για να υπερνική αυτές τις δυσκολίες, χρησιμοποιούσε κάποιο απλό αυτοκίνητο, για να διασχίσει τον βουνήσιο δρόμο που οδηγούσε στο Μοναστήρι.

Σε μια λοιπόν τέτοια επίσκεψή του συνάντησε στον δρόμο του μια γερόντισσα, κι άμέσως κατάλαβε ότι κι αυτή κατευθυνόταν με τα πόδια προς το Μοναστήρι. Τότε ο Άγιος έκανε νόημα στον οδηγό να σταματήσει και προσκάλεσε τη γριούλα να ανέβει στο αυτοκίνητο, γιατί, όπως της εξήγησε, κι εκείνος πήγαινε όπου και αυτή.

-Σ' εύχαριστώ, παιδί μου, του άπάντησε η γριούλα, αλλά εγώ είμαι φτωχή.

Ο Άγιος τότε της χαμογέλασε και τη διαβεβαίωσε ότι δεν θα πλήρωνε τίποτε, μιὰ και το αυτοκίνητο ήταν νοικιασμένο από εκείνον.

Τότε η γερόντισσα του είπε:

-Δεν τό 'πα γι' αυτό, παιδί μου. Αλλά επειδή εγώ είμαι φτωχή, δεν έχω τίποτα άλλο να προσφέρω στον Άγιο πέρα από τον κόπο μου αυτό.

Τότε ο Άγιος χτύπησε με μιὰς το μέτωπό του ως ένδειξη κατάπληκτου θαυμασμού και μονολόγησε:

- Άχ, Ιουστίνε, έγινες καθηγητής Θεολογίας, κι όμως! Την ευσέβεια αυτής της γερόντισσας απέχεις πολύ για να τη φτάσεις.

Στράφηκε τότε και πάλι στον οδηγό. Τον πλήρωσε, κατέβηκε από το αυτοκίνητο και συνέχισε πεζός μαζί με τη γριούλα τον υπόλοιπο δρόμο έως το Μοναστήρι.

Στην εποχή των ανέσεων και της λογικής ίσως αδυνατούμε να έννοήσουμε βαθύτερα την προσφορά της γριούλας αλλά και τον θαυμασμό της ενέργειάς της από τον Άγιο.

Γιατί μάθαμε στην άνεση και στις εύκολίες.

Γιατί απέχθανόμαστε τον κόπο και την κακοπάθεια. Όλα τα μπορούμε πλέον με το πάτημα ενός κουμπιού. Μάθαμε να δωρίζουμε από το περίσσειμα, όχι από το υστέρημα. Και στον Θεό και στους ανθρώπους. Μάθαμε να αγαπούμε από συμφέρον ή έστω από συμπάθεια και όχι έμπονα και θυσιαστικά. Γι' αυτό και αύθόρμητα αναδύεται το ερώτημα:

Γιατί πρέπει να κουραστούμε; Έχει ανάγκη ο Θεός τη σωματική μας καταπόνηση; Όχι φυσικά. Ο Θεός δεν έχει να ωφεληθεί σε τίποτε από τη δική μας άσκηση. Όμως η άσκηση είναι ή μητέρα του αγιασμού, και ή κακοπάθεια ή γεννήτρα της αρετής.

Γι' αυτό και ή κατάκτηση της οποιασδήποτε αρετής προϋποθέτει κόπο, άσκηση και προσπάθεια, για να φέρει καρπό. Γιατί ο άνθρωπος είναι ψυχοσωματική ένότητα, και το σώμα βοηθά την ψυχή, όπως επίσης και ή ψυχή εκφράζεται και με το σώμα.

Προσευχή θέλεις να κάνεις; Χρειάζεται κόπος. Να γονατίσεις, να σταθείς όρθιος, να συγκεντρώσεις το μυαλό σου.

Στη Λατρεία θέλεις απερίσπαστος να συμμετέχεις; Κι εδώ κόπος - χρειάζεται για να συγκεντρωθείς και να εκφράζεσαι προσευχητικά όπως το σώμα των πιστών.

Τα πάντα χρειάζονται κόπο. Και ο κόπος αυτός εκφράζει τον πόθο των ανθρώπων να βρουν τον Θεό. Όμως ο κόπος αυτός είναι χαρά κι - ανάπαυση. Χαρά και ανάπαυση που έκπηγάζουν από την πίστη ότι ο κόπος είναι προσφορά που γίνεται εὐπρόσδεκτη, είτε προσφέρεται στον Θεό είτε στον συνάνθρωπο.

Είναι διάχυτο αυτό το πνεῦμα της προσφοράς του κόπου μας στην Όρθόδοξη πνευματικότητα. «Δώσε αίμα, για να λάβεις πνεῦμα».

Γι' αυτό και ή Όρθόδοξη παράδοση έχει τις νηστείες, τις μετάνοιες, τις γονυκλισίες, τις άγρυπνίες και τόσα άλλα ως κατάθεση κόπου στον Άγιο Τριαδικό Θεό και τους Αγίους εκ μέρους μας προς έκζήτησιν της χάριτός Του.

Προοδεύσαμε σήμερα. Κάναμε τή ζωή μας εύκολη και άνετη, όμως τήν ευσέβεια τής Σεργίδας γριούλας ὄχι μόνο δέν τήν ἔχουμε, ἀλλά δυστυχῶς **τήν ἀπεμπολήσαμε καὶ ὡς φρόνημα!**

Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς

«Ἡ ζωή άνευ του Χριστοῦ, ο θάνατος άνευ του Χριστοῦ, η αλήθεια άνευ του Χριστοῦ, ο ήλιος άνευ του Χριστοῦ και τα σύμπαντα χωρίς Αυτόν, - όλα είναι τρομερά ανοησία, ανυπόφορον μαρτύριον, σισύφειος βάσανος, κόλασις!

Δεν θέλω ούτε την ζωήν, ούτε τον θάνατον άνευ Σού, Γλυκύτατε Κύριε!

Δεν θέλω ούτε την αλήθειαν, ούτε την δικαιοσύνην, ούτε τον παράδεισον, ούτε την αιωνιότητα.

Όχι, όχι! Εσένα μόνον θέλω.

Εσύ μόνο να είσαι εις όλα, εν πάσι και υπεράνω όλων.....!»

Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστίνος Πόποβιτς (□ 14-06)

(Πηγή: toromaiiko.com)